

Marián Bublínec

Apoštoli neboli elektrikári...

Keď Jána uväznili, Ježiš prišiel do Galiley a hlásal Božie evanjelium. Hovoril: „Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajajte sa a verte evanjeliu.“ Keď raz išiel popri Galilejskom mori, videl Šimona a Ondreja, Šimonovho brata, ako spúšťajú sieť do mora; boli totiž rybári. Ježiš im povedal: „Poďte za mnou a urobím z vás rybárov ľudí.“ Oni hneď zanechali siete a išli za ním. Ako šiel trochu ďalej, videl Jakuba Zebedejovho a jeho brata Jána - aj oni boli na lodi a opravovali siete - a hneď ich povolal. Oni zanechali svojho otca Zebedeja na lodi s nádenníkmi a išli za ním.

Mk 1, 14-20

Stretli sa zástupcovia rozličných remesiel a začali sa medzi sebou dohadovať, ktorí z nich boli prví. „Prví sme boli my,“ – prehlásili stolári, „pretože keď Noe staval koráb, už sme tu museli byť.“ „Musíme vám oponovať“, tvrdili murári, „pretože keď sa stavala babylonská veža, už sme tu boli my.“ „Najprvší sme my“, hrdili sa záhradníci, „pretože sa bolo treba starať o kvety už v Raji a to sme robili my.“ Zdalo sa, že je rozhodnuté. Tu sa však prihlásili elektrikári a jednoznačne povedali: „Prví sme tu boli my, pretože keď Pán Boh povedal: nech je svetlo, my sme už museli mať natiiahnuté káble.“

Na prvý pohľad anekdota, ktorá zosmiešňuje Sv. písmo. Čím viac však nad tým všetkým premýšľam, tým viac som presvedčený, že to nie je iba vtíp, ale podobenstvo, ktoré skrýva obrovskú pravdu. O čo ide?

O totálny výsmech ľudskej dôležitosti. Nie sme my ľudia náhodou, taký-

mito „božími elektrikármi“? Nemyslíme si aj my, že bez nás to nepôjde že Pán potrebuje naše káble, aby mohol svietiť? Nepredpisujeme Bohu, ako má

svietiť a ako má pôsobiť jeho milosť? Pane Bože, veď čo by si si pomohol bez našich káblov, bez našich projektov. Pane Bože, takto pôjdeš a takto budeš pôsobiť. My ti to vyznačíme, my ti to ukážeme. Nezdá sa nám, že žijeme v Cirkvi, ktorá je pretechnizovaná a prekáblovaná a nezdá sa nám, že kdesi v zákulisí počuť tichý Boží smiech nad touto našou ľudskou dôležitosťou?

Zdá sa, že evanjelizácia prvej Cirkvi sa uberala úplne iným smerom. A Boh chcel, aby sa uberala iným smerom. V evanjeliu tretej cezročnej nedele nám pripomína dôležitú vec. Za svojich učeníkov si vybral prevažne rybárov. A chcel z nich urobiť rybárov ľudí. Našťastie, že si nevybral elektrikárov. Elektrikári majú všetko naplánované a prepočítané. Rybár nepozná svoju cestu po mori a pastier nechodí iba vychodenými cestičkami. Rybár nevie, kam ho vietor zaženie, a preto ide vždy inou cestou. Cestou toho, ktorý aj po mori cestu vymeral. Cestou hľadania Božích plánov.

Vyhlasujeme nevyhnutnosť rekvalifikácie. Treba sa vrátiť k rybárstvu. Nemôžeme, aj keby sme veľmi chceli, hovoriť Pánovi: Ukážem ti cesty, ako máš pôsobiť. Náš rozhovor s ním má byť presne opačný. Taký ako je v žalme dnešnej nedele: Ukáž mi, Pane, svoje cesty a pouč ma o svojich chodníkoch...

*Vznešený učiteľ Pavol,
uč veriacich
správne žiť,
by k nebu smeroval
každý vdych;
a čo tu na zemi
len sčasti poznáme,
nech v nebi vidíme
a ctíme oddane.*

*Buď večná sláva
najsvätejšej Trojici.
Jej moc nech nad všetkým
každý z nás chváli, ctí.
Boh jeden v Trojici
nás riadi, spravuje;
od vekov,
teraz i naveky kraľuje.
Amen.*

Hymnus na sviatok Obrátenia sv. Pavla – ranné chvály

Radosť úprimného srdca

Ž 97, 11: *Vychádza svetlo spravodlivému a radostným, čo majú srdcia úprimné.*

Môj Bože, som rád, že môžem byť v túto chvíľu s tebou. Chvilu s tebou sú pre mňa silou a darujú mi pokoj. Spoločenstvo s tebou mi umožňuje stávať sa skutočne človekom. Aj dnešné stretnutie a prebývanie s tebou je pre mňa radosťou. Skusujem, že tam, kde ťa niet, niet ani človeka. A naopak - tam, kde si, je aj skutočná láska, tam je budúcnosť. Tam, kde si, nechýba človekovi to, čo ho robí naozaj človekom.

Dnešný svet nefandí úprimnosti. V pohľade na úprimnosť sa dnešní ľudia spytujú: *Čo máme z toho, ak budeme úprimní?*

Pane, som presvedčený, že kto ťa skutočne pozná a verí v teba, nikdy sa nepotrebuje takto pýtať a uvažovať, lebo vie, že úprimnosť je hodnota sama o sebe. Vie, že nemožno sa hlásiť k tebe, a zároveň byť neúprimný. Ba vie, že keby bol neúprimný, podvádzal by sám seba.

Pane, ty ma učíš, že človek úprimného srdca skusuje a prežíva radosť, ktorú mu nik nezvezme. Je to radosť, ku ktorej sa možno dostať a ktorú možno prežívať iba vlastnou úprimnosťou.

Pane, viem, že na úprimnosti svojho srdca potrebujem pracovať. Úprimnosť môže byť pre mňa niekedy veľmi náročná. Úprimným sa človek nenarodí, úprimnými sa stávame. Som presvedčený, že ten, kto raz zakúsi radosť z úprimného srdca, nikdy sa jej nebude chcieť vzdať.

Môj Bože, prosím ťa, daruj mi milosť stávať sa úprimným vo svojom srdci.

Daj, aby som prežíval radosť z úprimného srdca a vždy si ju zachoval. Nedopusť, aby som čo len pomyslel na to, že budem neúprimný.

Odpusť mi chvíľu, v ktorých moje srdce nebolo úprimné. Spoznal som, že neúprimným som sa azda najviac stával zo strachu odkryť svoje vnútro, zo strachu pred zranením, nepochopením a výsmechom druhých, zo strachu pred tým, ako ma druhí budú vnímať.

Viem však, že samotná hodnota úprimnosti nie je v tom, že budeme úprimní za každú cenu bez ohľadu na lásku k druhým. V živote nám nemá ísť o úprimnosť pre úprimnosť. V evanjeliu nás učíš aj hodnotu úprimnosti vidieť v spojení s láskou.

Skutočnou a zmysluplnou sa úprimnosť stáva vtedy, keď vyjadruje pravú, nesebeckú lásku. Byť úprimným bez lásky, to nevedie k pravej radosťi a ku skutočnému dobru.

Pane, nauč ma radosťi z úprimného srdca.

Nauč ma žiť úprimnosť s láskou, lebo ona jediná môže viesť k pravde života a k úplnej radosťi, ktorú nám nik nebude môcť vziať.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov:

Vo štvrtok 25.1. na sviatok Obrátenia sv. Pavla apoštola ukončíme Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov.

Odstránenie vianočnej výzdoby:

V sobotu 27.1. sa bude odstraňovať vianočnú výzdoba. Prosím o ochotnú pomoc dobrovoľníkov.

Zrno a ovocie

Zrno: veľké tajomstvo života a smrti, ticha, prostoty, bezpečia. Odovzdáva sa temnote zeme. Cíti teplo slnka. Pije požehnanie dažďa. Zrno nevidí klas, no verí na bohatú úrodu. Cesta zrna je cestou každého človeka k plodnosti a zrelosti.

*Kto má zrno, musí siať.
Kto ho bojazlivo zvierá v dlani,
kto sa bojí, že ho stratí,
nikdy nezakúsi radosť z úrody.*

Na strome je všetko od koreňa až po vrchol zamerané na ovocie. Tak to má byť aj u človeka. Všetko v ňom, celé jeho bytie, všetko, čo koná, má byť zamerané na ovocie. No ovocím je láska.

*Nejde o to,
aby mal človek úspech,
ale aby človek prinášal ovocie,
z úspechu sa tešíme my sami.
Z ovocia žijú tí druhí.*

Adalbert L. Balling „Mám ťa rád“

Sväté omše v 3.týždni cezročného obdobia - (B)

22.I. pondelok

17:00 Za Ľ Miroslava Kordoša, rodičov a Rudolfa

23.I. utorok

17:00 Za Ľ Helenu Brodziansku (1. mesiac od smrti)

24.I. streda

17:00 Svätá omša v Štefanovej

25.I. štvrtok

17:00 Za Ľ Františka a Annu Kovačovičových

26.I. piatok

17:00 Za Ľ Rozáliu Ochabovú, rodičov a svokrovcov

27.I. sobota

08:00 Za Ľ Rudolfa Ševčika (1. mesiac od smrti)

Upratovanie kostola č.d. 354 - 387

28.I. 4.Nedeľa Cezročného obdobia - (B)

08:00 Za Ľ Jána a Teréziu Stojkovičových, synov a zaťov

Lektori: Vráblová M., Radakovičová J.

11:00 Za farníkov

Lektori: Kosnáčová T., Šustová D.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

22.I. pondelok Sv. Vincent, diakon a mučeník – **Esp**
23.I. utorok Sv. Ján Almužník, biskup – **Sp**(len v Dóme sv. Martina BA)
24.I. streda Sv. František Saleský, biskup a učiteľ Cirkvi – **Sp**
25.I. štvrtok Obrátenie sv. Pavla apoštola – **Sviatok**
26.I. piatok Sv. Timotej a Titus, biskupi – **Sp**
27.I. sobota Sv. Angela Merici – **Esp**

V BOŽOM MILOSRDENSTVE

...A odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinníkom...

(Mt 6,12)

Apoštolka môjho milosrdenstva, hovor celému svetu o mojom nepochopiteľnom milosrdenstve. Nech vkladajú nádej do môjho milosrdenstva najväčší hriešnici. Oni majú prednostné právo dôverovať v moje milosrdenstvo. (Ježiš svätej sestre Faustíne)

Operačná sála a Božie milosrdenstvo majú dvere bez prahov. Polahky do nich vojdú aj tí najťažší pacienti.

(Max Kašparú, trvalý diakon a lekár)

Skôr, než začneme hovoriť o tom, že máme byť milosrdní my, uvažujme nad tým, aký dobrý a milosrdný je Boh. Inak, najviac sa o Božom milosrdenstve dozvieš od tajomníčky Božieho milosrdenstva svätej sestry Faustíny v jej Denníčku. Okrem iného tam opisuje aj nasledujúci rozhovor s Ježišom. Povedal jej: „Píš o mojej dobrotivosti, čo ti príde na myseľ.“ Na to ona odvetí: „Ako to, Pane, a ak napíšem priveľa?“ Ježiš jej na to povedal:

„Dcéra moja, aj keby si hovorila naraz všetkými jazykmi ľudskými i anjelskými, aj tak by si nepovedala priveľa, ale pravdaže, len čiastočne by si oslávila moju dobrotivosť - moje nesmierne milosrdenstvo.“

Zdá sa, že veľmi málo chápeme Božiu dobrotu a milosrdenstvo. Asi sme tak trochu slepi. Všetko berieme ako samozrejmosť: to, že sme ráno vstali, že sme zdraví, že máme rodinu, vieru, kamarátov, školu... Nie je ale toto všetko prejavom nesmiernej Božej lásky a Božieho milosrdenstva? A čo Božie odpustenie? Koľkokrát a čo všetko nám už bolo odpustené? V Denníčku sa píše aj to, že Božia láska je kvetom a Božie milosrdenstvo ovocím tohto kvetu. Božie milosrdenstvo pramení v Božej láske. Pretože nás Boh miluje, odpúšťa nám. A pretože nás nesmierne miluje, je ochotný vždy nám odpustiť, ak sa úprimne obrátime k nemu.

Ako málo stačí, aby sme znovu spočinuli v Božom náručí, no ako ťažko to niektorým ide a ako dlho im to trvá. Niektorí nepristúpia k svätej spovedi aj celé roky, dokonca desaťročia. Oh, akí sú hlúpi. Keby vedeli. Ale oni nevedia. Božie milosrdenstvo je najkrajšia Božia vlastnosť. Je také obrovské, že nemá dno. Môžeme si ho predstaviť ako obrovské more, ktorému nevidíme začiatok ani koniec. Naše hriechy sú potom ako kamene, ktoré pri svätej spovedi vyhodíme zo svojej loďky priamo do stredu mora Božieho milosrdenstva. Spadnú dole pod hladinu a viac ich niet. Všetko zlo, ktoré sme spáchali sa ponorí do mora Božieho milosrdenstva. Akí sme potom slobodní a ľahučkí, priam sa vznášame. Áno, lebo sme znova Božie deti. No pritom, koľkí nedôverujú Božiemu milosrdenstvu a radšej celý život vličia kamene hriechov a okovy závislosti, žijú zhrbení pod tou ťarchou, v neslobode a strachu.

Pomodlí sa Korunku Božieho milosrdenstva. Ak ju nevieš, skús sa ju naučiť. Je to krásna, krátka a hlboká modlitba. Také máš rád, nie?

Marián Sivoň „Moderný svätý“

Na brehu mora sedí chlapec a hľadá do vína. „Čo robíš?“ opýtal sa ho rybár, ktorý neďaleko skladal sieť. „Premýšľam a hľadám odpovede.“

„Odpovede na čo?“

„Na otázky svojho života.“

Rybár sa zamyslel: „Ak to nie je tajomstvo - tak napríklad?“

„Napríklad baví ma pozorovať plávajúce ryby. Páči sa mi tento prejav života v obrovskom nekonečnom mori, no v duchu sa stále vraciam k malej horskej bystrine s pstruhmi za našou dedinou. Prečo myslím na pstruhy, keď tu sa v mori hemží toľko druhov morských rýb?“

„Bez mora si svoj život neviem predstaviť,“ odpovedal rybár, „ale vždy sa s veľkou radosťou vraciam do tejto zátoky, lebo toto miesto mám rád.“ Chlapcovi sa zapáčila rybárova odpoveď. „Ďalej som premýšľal, ako si rybár na bárke môže byť istý, či má po vyplávaní na more správny smer. Na začiatku je kurz zvyčajne jasný, no občas chce kormidlo smerovať viac napravo, inokedy naľavo. Medzitým kapitánom chce byť rozum, za ktorým sa svojho dožaduje srdce. Komu dať kormidlo do rúk? A čo vtedy, keď srdce začne filozofovať a rozumu spadne na hlavu kokosový orech?“ Chlapec sa vzápätí odmičal.

„Ruky, rozum i srdce - to všetko si ty. Mala by tu vládnuť harmónia.“

Napriek zrejmej odpovedi chlapec pokračoval v seba ľutujúcich úvahách: „Mnoho vecí vôbec nie je zrejmych ani jednoznačných. Asi zabíjam podaromnici čas, keď tu sedím a premýšľam,“ zakončil svoj monológ.

Muž ho vzápätí povzbudil: „Všetko pod nebom má zmysel, na všetky otázky jestvujú odpovede, potrebné je hľadať.“

„Ako?“

„Tak, že pre more nezabudneš na potok v rodnom kraji. Nemyslíš na ne preto, že by boli pre teba dôležité, ale preto, že majú miesto v tvojom srdci. Vnútornej harmónia pramení v báni pred súčasným, v rešpekte k minulému a v očakávaní budúceho. Chlapec sa zamyslel: „A kde si ty našiel múdrosť?“ Muž sa pousmial: „Sedel som na brehu mora, premýšľal a stretol som rybára.“

Neistota nemusí hneď znamenať stratu správneho smeru. Možno ide len o poctivé hľadanie tých správnych míľnikov na ceste.

KREHKÉ VZŤAHY

„Prečo spíš, keď spievam?“ oslovil slávik sovu. „Sovy cez deň spia, noc je časom ich kraľovania,“ odvetila bez toho, aby otvorila oči. „To viem, ale viem aj to, že keď spievam, hoc aj cez deň, vždy ma počúvaš s otvorenými očami. Tak prečo sa odrazu tváriš, že spíš? Vnímavým poslucháčom spievam najradšej.“ „Minule,“ povedala váhavo, „si na mňa pozrel s nenávisťou,“ odpovedala bez toho, žeby sa naňho pozrela. „Niet vo mne nenávisť,“ bránil sa slávik, „vtedy som nemal náladu, ani spev mi nešiel, bol som len nahneváný. No teraz je to iné.“ „Odvtedy mám strach pozrieť sa ti do očí. Mám strach z tvojej nenávisť,“ odpovedala sova. A oči mala aj naďalej zavreté. Hoci po tom tak veľmi túžila, pre bolesť v srdci nenašla odvahu ich otvoriť.

Ľtosi by povedal - pohľadom nemožno ublížiť. Veru možno!

MUDr. Jana Viznerová „Vedieť vidieť“

Ježiško je klamár

Ráno zazvonil telefón.

„Ahoj, chceme ti zaželať pokojný nový rok a ešte...“ - nasledovalo ďalších desať želaní. Konečne sa k telefónu dostala aj päťročná modrooká Veronika. Vzala mobil a odišla do svojej izby. Prehrabovala sa medzi hračkami a rozprávala o darčekom, ktoré jej priniesol Ježiško. Keď prišla k poslednému, veľkému plyšovému medveďovi Lolovi, ktorý sa nezmestí do poličky, a preto ho mama dala na skriňu, trochu zaváhala a spýtala sa:

„A ty dobre poznáš Ježiška?“ spýtala sa. „Poznám,“ usmiala som sa a čakala som, čo bude ďalej. „A myslíš si, že vždy hovorí pravdu?“ „Áno.“

Ani som nestihla dopovedať, čo som mala na jazyku, keď sa z druhej strany ozvalo:

„Nepoznáš ho, lebo on klame. On je klamár.“ Nastala chvíľa ticha a prekvapenia, ktorú prerýval detský plač.

„Niki, zabudol ti niečo priniesť?“ spýtala som sa potichu. „Keď sme boli v kostole, babka hovorila, že do každej rodiny nosí aj lásku. Takú, čo sa nedá zabaliť do perníkového srdiečka. Takú, čo nevidíme. No nedoniesol ju. Klame. Aj babka hovorila, že Ježiška pozná.“ Pochopila som. Nika si ťažko hľadá kamarátov, je utiahnutá a citlivá. Rozruší ju každá hádka a najviac sa bojí toho, že od nich odíde ocino.

„Niki, prosím, povedz mi, prečo si myslíš, že Ježiško klame?“

„Vedela som, že mi prinesie hračky, ale najviac som chcela, aby priniesol lásku. Aby sa oco s mamou už nehádali. A on? Večer, keď sme už išli spať, som počula, ako ocino kričí na mamu, lebo minula veľa peňazí. Potom som plakala. No nemôžem mu to povedať, lebo od nás odíde. A tak sa modlím k Ježiškovi, aby sa vrátil, a ja mu vrátim všetky hračky. To nič, že sa mi budú kamaráti smiať, lebo som nedostala darčeky. Len aby sme mali doma lásku.“ Povzdychla som si. Láska na Vianoce prišla, ale vo Veronikinej rodine ako v mnohých iných ju vymenili za darčeky previazané stužkou. Nikino srdce máme čakať a vyhlasuje Ježiška za klamára. Zbytočne túži po tom, aby darčeky zmizli a vymenili sa za lásku. Láska sa nedá nanútiť, dá sa však hľadať v živote druhého. Niečo mi napadlo, a tak som sa pokúsila o záchranu.

„Nika, vieš, kde býva láska?“ spýtala som sa.

„Áno, viem. V srdiečku,“ odpovedala pohotovo.

„A ty ju tam máš?“

„Mám. Lebo ľúbim aj maminu, aj ocina.“ A vymenovala všetkých, s ktorými sa stretáva.

„To je fajn. Láska prišla do tvojho srdiečka preto, lebo si ho mala otvorené, a Ježiško ju tam mohol dať. No mohlo sa stať aj to, že mama s ocinom mali svoje srdcia zatvorené, a tak sa k nim nemožno dostať.“ „A myslíš, že keby si ich otvorili, tak by ju tam dal?“ pýtala sa so záujmom a s odvahou urobiť všetko preto, aby bola u nich doma láska.

A tak sme vymysleli bojovú úlohu. Nika zatvorí dvere na

svojej izbe. Potom vymaľuje a vystrihne dve krásne srdiečka s otvorom. Odovzdá ich mamine a ocinovi a povie im, prečo musia byť otvorené. Keď mi referovala, čo im povie, posledné vety ma zarazili. Chce, aby ich srdiečka boli ustavične otvorené, lebo keď bude mať málo lásky mama, môže jej ju dať ocino a v prípade potreby to môže fungovať aj naopak. Veď hoci je malá, vie, že všetci traja sa navzájom potrebujú.

Zasla som. To dieťa trafil klinec po hlavičke. Prišlo na to, že vzťahy nestoja na rozdávaní darov, ale na čase, ktorý trávime spolu. Darom, deti vedia viac, než si myslíme.

Damiána M. Baginová FDC „Čriepky života“

Zamyslenia

I takú podobu môže mať láska k blížnemu

Láska k blížnemu má tisíc podôb. Od povzbudivého úsmevu cez pohár vody podaný blížnemu až po obetovanie života za iného.

Ježiš Kristus príkaz lásky nazýva novým nie preto, že by bol predtým neznámym príkazom, ale nová je jeho náplň. „... Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili...“ (Mt 25, 40), hovorí Ježiš.

Sv. Ján Zlatoústý hovorí: „Boh nepotrebuje zlaté nádoby, ale zlaté srdcia. Lebo čo z toho, že Pánov oltár ozdobiš zlatom a Kristus je hladný v niektorom tvojom bratovi...“

Okolo nás žijú ľudia - Bohu chvála - sýti, dobre oblečení, a predsa potrebujú našu lásku a pomoc.

V dnešnom pretechnizovanom svete pri množstve moderných chorôb, nešťastí a úrazov je nanajvýš potrebná tmavočervená tekutina, ktorú sa zatiaľ nepodarilo vyrobiť alebo nahradiť. Je to - krv.

Jej spotreba je naozaj vysoká. Liečebné účinky krvi využíva v našich zdravotníckych priestoroch každý deň veľa ľudí. Z nich ne jeden ďakuje práve krvi za svoje vyličenie alebo aj za záchranu života.

Preto by malo byť samozrejmosťou pre každého zdravého človeka, ktorý spĺňa kritériá, aby sa stal darcom. Je to nanajvýš humánny čin a jeden z vrcholných prejavov lásky takmer vždy úplne neznámemu človekovi.

Kto vie? Môže to byť vrcholový športovec, ktorému nefunguje oblička, šedinami ozdobená starénka, ktorá takmer vykrvácala po páde zo schodov, alebo i mladý muž, ktorého život visí na vlásku po havárii. Môže to byť aj matka, ktorá priniesla na svet zdravé dieťa, ale pri pôrode stratila veľa krvi; obľúbený herec, dieťa hrajúce sa na ulici, ktoré skončilo pod kolesami auta, či otec viacčlennej rodiny po ťažkom úraze. Možno aj niekto z našich blízkych, koho máme radi. Možno ešte dnes, zajtra - ja, ty.

Pocit, že som pomohol, ba zachránil život, nie je síce každodenný, ale môže ho zažiť každý, kto si aspoň raz vyhrnie rukáv a ponúkne nezištné dar, ktorý znamená život.

Hľa, láska k blížnemu má i takúto podobu. Nepremeškajme ju!

Viliam Judák „Vo všedný deň nevsedne“

www.fara.sk/vistuku

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vistuku